

Sygn. akt IV CSK 25/07

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa T. M. i R. M.

przeciwko A. W.

o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 lutego 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 czerwca 2006 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną oraz zasądza od pozwanego
na rzecz powodów solidarnie kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł
z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w E.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 451 w zw. z art. 375 § 1 k.c., naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 oraz art. 231 k.p.c. i wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to związane jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c., a jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. uzasadnienie uchwały Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Obowiązek ten nie został spełniony.

Skarżący jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo dlatego, iż "skarżący nie okazał Sądowi pisemnego dowodu wskazującego sposób

zaliczenia świadczenia otrzymanego od dłużnika K. M. na obciążające tego dłużnika zobowiązania"; wskazał też, że "rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny nie wyprowadził z zebranego w sprawie materiału dowodowego logicznych wniosków, opierając się wyłącznie na dowodach częściowych, bez dokonania oceny przyczyn sprzeczności niektórych z dowodów albo wręcz ich braku".

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Ograniczenie się tylko do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, nie publ.).

Skarga kasacyjna jest niedopuszczalna również z innych przyczyn. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Tymczasem skarżący jako podstawę skargi wskazał art. 233 § 1 oraz art. 231 k.p.c., które wprost dotyczą takich ustaleń i oceny. Jak wynika z uzasadnienia skargi również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego faktycznie zmierza do podważanie ustalenia faktów i oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 393¹⁹ k.p.c.